

พจนานุกรม

ความหมาย
ของ
คำนี้คืออะไร

ศวา เวทีวิวัฒนา

ความตายของหญิงสาว
ศวา เวฬุวิวัฒนา

เบ็วธรรมรส
PORCUPINE BOOKS

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

Homepage: <http://www.porcupinebook.com>

Facebook: สำนักพิมพ์ เม่นวรรณกรรม

เลขที่ 9/8 หมู่ 9 บางช้าง สามพราน นครปฐม 73110

โทรศัพท์: 0-3497-9635 โทรสาร: 0-3429-5283

E-mail: porcupinebook@gmail.com

แยกสี พิมพ์สีและพิมพ์ขาวดำ

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ 45/14 หมู่ 4 ถ.บางกรวย-จางถนนอม ต.บางขุน

อ.บางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์: 0-2879-9154 โทรสาร: 0-2879-9153

จัดจำหน่าย

Alternative Writers

โทรศัพท์: 0-3429-5424 โทรสาร: 0-3429-5283

ราคา 195 บาท

นิยาย	ความตายของหญิงสาว
ลิขสิทธิ์	ศวา เวฬุวิวัฒนา
พิมพ์ครั้งแรก	ตุลาคม 2562
ที่ปรึกษา	สุนันท์ สีสายพิสิฐ ไกรสร สีสายพิสิฐ
บรรณาธิการอำนวยการ	ปรียา พุทธประสาท
บรรณาธิการ	นิวัต พุทธประสาท
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สิริกัญญา กาญจนประกร
ออกแบบปก	มานิตา ส่งเสริม
ออกแบบรูปเล่ม	Porcupine Design
ISBN	978-616-7831-27-5

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ศวา เวฬุวิวัฒนา.

ความตายของหญิงสาว.-- นครปฐม : เม่นวรรณกรรม, 2562.

160 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. มานิตา ส่งเสริม, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-7831-27-5

Only the young are allowed to suffer
openly. Adults go to a punishment room
with water but nothing to eat.
They lock the door and suffer the noises
alone. No one is exempt
and everyone's pain has a different smell.

**- A Martian Sends a Postcard Home,
Craig Raine**

คนเยาว์เท่านั้น จึงทุกข์ทนได้
อย่างเปิดเผย. คนเต็มวัยต้องไปห้องลงทัณฑ์
กับน้ำ โดยไม่มีใดให้รับประทาน.
พวกเขาหลงกลอนประตุ แล้วทนทุกข์ด้วยเสียงเหล่านั้น
ตามลำพัง. ไม่มีผู้ใดได้ยกเว้น
และความปวดร้าวของผู้คนส่งกลิ่นต่างกัน.

**- มนุษย์ดาวอังคารส่งไปสการ์ดกลับบ้าน,
เครก เรน**

แต่ เปรมกับภรรยา
และ
ความเป็นชายอันนี้เง่าของตัวเอง

12 ความตายของหญิงสาว

1

ความมืด ติดตามผมมา...

เราอยู่บนฟ้ามาสองชั่วโมงกว่า ห้องโดยสารดับไฟ เปรมนั่งหลับพิงผนังข้างหน้าต่างเครื่องบิน ผมมองออกไป จุดไฟสีแดงวาบวับบนปลายปีก ดาวส่งประกายสลัวบนฟ้า มีดมืด ผมลุกจากที่นั่งไปล้างหน้า นอนไม่หลับ ที่นั่งชั้นประหยัดเรียงติดกันสามตัว ริมทางเดินไม่มีคน

ห้องน้ำท้ายห้องโดยสารดับแคบ ผมมองตัวเองในกระจก หน้ามันปลาบ ยังโถมจากเปียร์ห้าหรือหกขวด—จำไม่ได้—ที่ดื่มตั้งแต่เมื่อคืนวาน เครื่องบินสะเทือนเล็กน้อย ถัดจากเสียงน้ำเย็นจากก๊อกคือความเงียบ ผมคล้ายยังได้ กลิ่นแอลกอฮอล์ กรุ่นจากของเหลวที่ร่างกายขับออกมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอยากดื่มเพิ่มอีก ความกระหายช่างขัดกับ เหตุผล

ผมเลื่อนเปิดประตูห้องน้ำ และเดินกลับไปยังที่นั่ง
ความมืด ขวางผมไว้

บนทางเดิน ข้างแถวที่นั่งของผม คล้ายก้อนควัน
ดำสนิท ไม่เคลื่อนไหว

ผมชะงัก เพ่งตามองในความสลัว ห้องโดยสารเยียบ
เย็นลงโดยพลัน เย็นถึงแก่นของตัวตน และไร้เสียงคน ได้ยิน
เพียงเสียงของสิ่งไร้ชีวิต ผมหุ้อือ กลืนน้ำลาย ความมืดนั้น
ค่อยๆ เปลี่ยนรูป เหมือนก้อนดินน้ำมันถูกบีบบิด กลายเป็น
เงาร่างของคน เป็นความมืดรูปร่างเหมือนคน สองแขนสอง
ขา แต่ไม่มีหน้าตา ผมเห็นมันย่อตัวนั่งลงช้าๆ บนที่นั่งริม
ทางเดิน ถัดจากที่ของผม หันหลังให้ผม

ผมเบนสายตาไปทางหน้าต่าง เปรมยังหลับ ห่มผ้า
ย้ายมาพิงพนัก

ความมืดย้งนั่งนิ่ง ผมลังเล—ควรส่งเสียงหรือเปล่า?
หรือควรแทรกตัวเข้าไปนั่ง แสร้งไม่เห็นมัน? หรือควรลอง
สัมผัส?—หนาว หนาว ทำไมถึงหนาวนัก?

โหล่เริ่มสั่น ผมกลั่นใจ หันหลัง เดินกลับไปยังห้องน้ำ
ที่ท้ายห้องโดยสาร เปิดน้ำเย็นจากก๊อก มองกระจก นิ่งฟัง
เสียงน้ำครุ่นหนึ่ง แล้ววักล้างหน้า สั่งตัวเองให้รักษาสติไว้

หายใจเข้าลึก ๆ แล้วหายใจออก กะพริบตา

แล้วความทรงจำอันกระท่อนกระแท่น ขาดตอน ก็ไหลรีนคืนมา เหมือนน้ำผุดจากดิน

เจ้าสิ่งนี้ *ความมืด* กลับคล้ายคลึงคลาว่าเคยพบกัน—พบกันหรือ?—ที่ไหน?—เมื่อไหร่?—ใช่ ใช่แล้ว—ครั้งนั้น—ก่อนรัชนี้ตาย...

พยายามไล่คว้า กลับเอื้อมไม่ถึง บางสิ่งนั้นห่างออกไป ไกลออกไป ไกลออกไป เหมือนปลายฝันผ้าสะบัดไหวที่ไกล ๆ เมื่อจับได้กลับร่วงหลุด ดุจเม็ดทราย จดจำได้เพียงคล้ายคล้าย ใช่ ใช่ วันนั้น ผมทะเลาะกับภรรยา นั้น ผมตะโกนเรียก แต่เธอไม่หันมา ฝัน่าจะกำลังตก ฝัน่าจะเป็นฤดูฝนสิงหา? ผมหายใจหนักใจเต็มแรง คลุมเครือ เงยหน้ามองกระจก สบตาอารมณ์ทางเพศพลุ่งพล่าน จนอึดอัด งุ่นง่าน สะบัดหน้า

ผมเดินกลับไปนั่งข้างเปรม ความมืดหายไปแล้ว

บางเรื่องราวพราเลือนจากความทรงจำ และหนึ่งในนั้น คือความตายของรัชนี้...

เครื่องบินเคลื่อนจากรันเวย์ตอนห้าทุ่มครึ่ง ผมมอง

นาฬิกาข้อมือ แล้วหันไปทางหน้าต่าง เปรมนั่งพิงพนัก
เหม่อมอง เราสองคนกำลังเดินทางไปต่างแดน ด้วยกัน
เป็นครั้งแรก

ความเหนื่อยล้าของวันปรากฏในดวงตา เจ็บนไบหน้า
และในท่าทางเคลื่อนไหว เข็มขัดรัดหลวม ๆ บนเอวของเรา
จุดไฟของรันเวย์แล่นผ่านหน้าต่างไปที่ละจุด ทีละจุด
และเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนแลคล้ายดาวหาง พุ่งต่อกันเป็นเส้น
ตรง

“ไม่ได้ฝันไปใช่ไหม?” เธอพูดคล้ายรำพึง ดวงตายัง
จับที่แสงไฟนอกหน้าต่าง

ผมยิ้ม เคลื่อนไบหน้าชิด จนได้กลิ่นของเปรม
กลิ่นหอมเฉพาะตัว คล้ายกลิ่นของเสื้อใหม่
เครื่องบินไต่ระดับ สูงขึ้น และสูงขึ้น จุดไฟบนพื้นโลก
เชื่อมกันเหมือนรอยประบนกระดาษ บนความมืดของแห่ง
หนที่แสงส่องไม่ถึง บ้างเคลื่อนไหว บ้างนิ่งเฉย ดุจโครง
ประสาทของสิ่งมีชีวิตมึนเมา โยงกันดั่งองคภาพพของบาง
สิ่ง ที่ใหญ่โตกว่าเราทุกคน

ผมเคยมองทิวทัศน์นี้มาก่อน กับภรรยา เมื่อสองหรือ
สามปีที่แล้ว เราเดินทางไปต่างแดนด้วยกัน นั่นคือครั้งแรก

ของเราสองคน บนที่นั่งชั้นประหยัด เรียงติดกันสามตัว ผมนั่งตรงกลาง เธอติดหน้าต่าง ที่นั่งริมทางเดินไม่มีคน ออมเงินกันหลายเดือนกว่าจะได้มา ผมหันมองภรรยา เธอเหม่อมองดวงไฟเหล่านั้น เดาว่าเธอกำลังตื่นเต็น ผมเองก็ตื่นเต็น สองเราโบยบิน สู่ดินแดนที่เราต่างไม่เคยมีประสบการณ์ ไม่ได้ฝันไป เธอรำพันเหมือนเด็กในนิทาน ไม่ได้ฝันไป ไม่ได้ฝันไป ผมยิ้ม แสงจันทร์นวลสวยเหมือนเพิ่งพบเพียงแรกครั้ง

ผมกับภรรยา เราจากกันหลังความตายของรัชนี้

เหมือนหยดหมึกบนปลายปากกาสะบัดเปรอะ
 กระดาษขาว อันบันทึกด้วยเรื่องราวแห่งความทรงจำ เมื่อพยายามอ่านซ้ำกลับพบเพียงพรำมัว ไม่ปะติดปะต่อ—รัชนี้เป็นใคร? ที่รู้แน่คือเธอตายจากไปแล้วเท่านั้น แต่อย่างไรเล่า? ผมพยายามนึกถึงรูปร่างหน้าตา—น่าจะยังสาว อายุ น่าจะน้อยกว่าผมกับภรรยา แต่ก็น่าจะมากกว่าเปรม—เธอเป็นใคร?

ผมมาถึงสนามบินตั้งแต่ห้าโมงเย็น ก่อนเวลาเดินทางหลายชั่วโมง ส่วนเปรมต้องไปร่วมงานรับปริญญาของกลุ่มเพื่อนก่อน กิจกรรมชีวิตของช่วงวัยที่ห่างจากผม ลิบกว่าปี ช่วงเวลาที่ครั้งหนึ่งผมเองก็เคยมี น่าประหลาด บางสิ่งในจินตนาการถึงเสียงหัวเราะและความร่าเริงสดใส เหล่านั้นกลับรัดรีงและทึมแทงจิตใจ เหมือนเถากุหลาบ งดงามและเจ็บปวด ผมเฝ้าเตือนตัวเองว่าอย่าหงุดหงิด นั่นไม่ใช่ความผิดของเปรม แต่สุดท้ายก็ไม่เป็นผล ผมโทรศัพท์หาเปรมครั้งแล้วครั้งเล่า ตั้งแต่บ่ายสาม เหมือนคนคลั่ง ระเบิดจันเกือบข่มขู่ให้เธอรีบมา ทิ้งเพื่อนได้แล้ว รีบออกมา ผมซักแม่น้ำทุกสายเพื่ออธิบายว่า เธออาจมาไม่ทันขึ้นเครื่อง และถ้าเป็นอย่างนั้น เราคงต้องสิ้นสุดความสัมพันธ์ ผมฟังเธอวิงวอน ผ่านโทรศัพท์ น้ำเสียงของเธอบอกเล่าความอัดอั้น ร้อนใจ และน้ำตาที่ปริ่มปริ่ม ขอร้องผมช้าแล้วช้าเล่า ว่ารอเปรมอีกหน่อย รอเปรมอีกหน่อย แต่ผมกลับเย็นชา — ลึก ๆ แล้ว ผมอาจเกลียดเปรม

ปลายฟ้าลูกไหม้

น่าจะเพิ่งหลับได้ไม่ถึงชั่วโมง

ผมหันไปปลุกเปรม เขย่งตัวขาบอบบางแต่อ่อนนุ่ม
ของเธอเบา ๆ กางเกงขายาว เข้ารูป สีเทา ยังอึดอัดในเพศ
อารมณ์ ตึงแน่น อยากปลดปล่อย ความมืดไม่ปรากฏอีก
ตลอดคืนนั้น ไม่น่าจะเป็นความฝัน

ผู้โดยสารคนอื่นเริ่มจ่อแจ เปรมส่ายหน้าสะลึมสะลือ
ผมขอเบียร์หนึ่งกระป๋องจากแอร์โฮสเตส ที่เข็นเครื่องดื่ม
ผ่านมาตามทางเดิน แล้วนาบกระป๋องบนต้นคอของเปรม
บนผิวสีกาแฟนม เธอสะดุ้ง เบิกตา

ผมหัวเราะแล้วดึงสลักเปิดกระป๋อง เสียงของแรงดัน
ผสมกับฟองเบียร์

“ดื่มแต่เช้าเลย” เสียงของเธอพรวด

“เมื่อวานก็เมาไม่ใช่หรือคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก”

ปุยเมฆเป็นสีม่วงจาง หม่น ด้วยท้องแสงแรกของวัน

ผมเหม่อมอง

“พีคิดอะไรอยู่คะ”

“ไม่ได้คิดอะไรเลย”

ผมคิดถึงภรรยา

ความทรงจำเป็นสิ่งประหลาด มันกรีดเราจนได้แผล แต่เราก็มอมให้มันกรีดเช่นนั้น วันที่เราสองคนจากกันยังไม่รวดเร็วเท่าวันเวลา วันแล้ววันเล่าที่ความทรงจำเรียกร้องให้เราไม่ลืม เราต้องไม่ลืม ความหลงลืมมาพร้อมกับความรู้สึกผิด มาพร้อมน้ำตา มนุษย์เราเสพติดความเศร้า—หรือเพียงผมคนเดียวที่นอนที่เสพติด? ต้มเปียร์อีกแล้วอีกเล่า ไม่ใช่เพื่อปลิดปลงปวดร้าวนั้น แต่เพื่อหล่อเลี้ยงอารมณ์ อารมณ์ให้งอกเงยต่อไป ชั่วนิรันดร์

เครื่องบินเคลื่อนต่ำลง จนต่ำกว่าเมฆ จนมองเห็นทะเล แสงแดดสะท้อนผิวน้ำ แลคล้ายผืนผ้าขาวอันโอฬาร วางทาบบนแผ่นน้ำกว้างใหญ่ บางครั้งเราเห็นเรือ บางครั้งก็เกาะเล็ก ๆ

เปรมแห่งนพิงพนักแล้วกลับไปอีกหน

ผมพยายามทบทวนความทรงจำ บางสิ่งนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก บางสิ่งกลับแจ่มชัด ราวเกิดขึ้นซ้ำ ๆ มาโดยตลอด ทุกวินาทีก่อนหน้านี้ ตั้งแต่ปัจจุบันถึงปฐมกาล

ข้างนอกหน้าต่างต่าง ภูเขาลูกหนึ่ง ยอดคลุมด้วยหิมะ ปรางค์เด่นกลางแสงเช้า คล้ายร่มขาวคันเล็ก ๆ กางต้อนรับ

คนแปลกหน้า ผมปลุกเปรม แล้วชื้อออกไปนอกหน้าต่าง เธอ
ยิ้มกว้าง จ้องมอง ร้องเหมือนเด็กเล็ก ๆ

ผมมองเธอ ผมมอง และผมคิดถึงภรรยา

และนี่คงน อย่างจำนน ว่าตนหลงลืมสิ่งใด?

22 ความตายของหญิงสาว

ความรัก ความทรงจำ ความใคร่ และความตาย

เรื่องราวแสนโรแมนติกด้ามีดของมนุษย์ที่ไม่อาจต้านทาน
แรงขับภายใน

สำนักพิมพ์เนเจอร์บ๊อกรรณ

porcupinebook.com

Designed by Manita Songsem

manita-s.tumblr.com

ราคา 195

9786167831275

